

"רבי מימון בן יוסף"**חלק א: מאמרים****מאמר א:**

רבי מימון ב"ר יוסף הדיין היה דיין בעיר קורדובה שבספרד, אביו של הרמב"ם. תלמידו של הר"י מיגאש.

חייו:

בעקבות התפרעויות ה"אלמוחדין" (פורעים מוסלמים בספרד) - נאלץ לבחור בין מיתה, המרת דת או הגליה. הוא בחר בהגליה, ועבר עם בני משפחתו (ובנו הרמב"ם ביניהם) מספרד לפאס שבמרוקו. במרוקו המוסלמים אילצו את היהודים להתאסלם. יהודים רבים הפכו לאנוסים, ושמרו על יהדותם בסתר. המצב הזה דיכא את רוחם של יהודי מרוקו, ורבים מהם היו מיואשים. רבי מימון שלח אליהם את "אגרת הנחמה", בה ניחמם ועודד את רוחם. בשנת ד"א תתקכ"ה עזב את מרוקו ועלה לארץ ישראל עם משפחתו. בתחילה התיישב בעכו, ובשנת ד"א תתקכ"ז התיישב בירושלים. בעקבות המלחמות שהתנהלו בארץ בין הערבים לצלבנים, בני משפחתו נאלצו לעזוב את הארץ, רובם למצרים (ובהם שני בניו - ר' משה ור' דוד). רבי מימון עצמו נשאר בארץ ונפטר בירושלם (ולפי גרסה אחת נפטר בטבריה).

ייחוסו ומשפחתו:

בנו הרמב"ם, כתב בסיום פירושו על המשנה את ייחוס משפחתו: "אני משה בר' מימון הדיין, בר' יוסף החכם בר' יצחק הדיין, בר' יוסף הדיין, בר' עובדיהו הדיין, בר' שלמה הרב, ברבי עובדיהו הדיין, זכר קדושים לברכה". מכאן רואים שרבי מימון בא ממשפחה של חכמים, דיינים ורבנים דורות רבים. ע"פ דברי החיד"א בספרו "שם הגדולים", מגיע ייחוס המשפחה עד לרבי יהודה הנשיא ודוד המלך.

מלבד בנו הרמב"ם, **ידוע לנו על בן נוסף של רבי מימון, דוד, שהיה סוחר עשיר, שטבע עם ספינתו בלב ים.**

נכדו הוא רבי אברהם בן הרמב"ם (מחבר ספר המספיק לעובדי ה' ועוד), ונינו הוא רבי דוד הנגיד.

חלק ב: סיפורים**סיפור א:**

מספר החיד"א בספר "שם הגדולים", בשם רבי דוד הנגיד, נינו של רבי מיימון, אודות כתיבת ספר משנה תורה של הרמב"ם :

" עשר שנים היה יושב רבנו משה בחדרו ולא יצא מהפתח עד שסיימו. ובלילה שהשלימו, בא לו בחלום רבנו מיימון אביו עם אדם אחר עמו, ואמר לו רבי מיימון אביו : הנה לך זה משה רבינו ונבהל. ואמר לו (משה לרמב"ם) : באתי לראות מה שעשית, וכשראה אמר ישר כחך בני" (שם הגדולים מערכת גדולים אות מ' ערך הרמב"ם).
